

F. t. l. om forældelse af fordringer

omfattet af loven, jf. denne lovs § 3, stk. 1. Efter lovens § 6 gælder for erstatningskrav efter loven en forældelsesfrist på 5 år med mulighed for suspension kombineret med en absolut frist på 30 år regnet fra den hændelse, der har forvoldt skaden. I forarbejderne til bestemmelsen, jf. Folketingsstidende 1993-94, tillæg A, sp. 4736 ff og 4759 ff, anføres, at begyndelsestidspunktet for den lange frist som udgangspunkt er det tidspunkt, da den skadegørende handling eller undladelse blev foretaget, dog ved personskaade det tidspunkt, da skadelidte fysisk udsættes for den skadelige påvirkning.

Ved § 5 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.), foreslås miljøskadeerstatningslovens § 6 ændret, således at erstatningskrav efter loven som udgangspunkt forældes efter forældelsesloven. For så vidt angår forældelsesfristens begyndelsestidspunkt foreslås dog, at den gældende retstilstand opretholdes. Det indebærer, at begyndelsestidspunktet for skader omfattet af miljøskadeerstatningsloven i relation til personskaade vil kunne være et senere tidspunkt end begyndelsestidspunktet for skader, som ikke er omfattet af miljøskadeerstatningsloven.

Til nr. 2

For andre erstatningskrav uden for kontrakt end nævnt i nr. 1 foreslås en absolut frist på 10 år regnet fra den skadevoldende handlingens ophør. I forhold til gældende ret er der tale om en forkortelse af den absolute frist fra 20 år til 10 år.

Vedrørende den nærmere forståelse af det foreslåede begyndelsestidspunkt henvises til bemærkningerne vedrørende bestemmelsen i stk. 3, nr. 1, der indeholder samme begyndelsestidspunkt.

Bestemmelsen omfatter krav på erstatning uden for kontrakt for anden skade end personskaade, dvs. tingskaade og anden formueskaade, dog bortset fra krav på tingsskadeerstatning i anledning af forurening, som er omfattet af nr. 1.

Forslaget indebærer bl.a., at der vil gælde en absolut frist af samme længde for tingsskadekrav efter forældelsesloven som efter produktansvarsloven, jf. produktansvarslovens § 14, stk. 2, som også omfatter tingsskaade. Produktansvarslovens § 14, stk. 2, foreslås i øvrigt ændret ved § 6 i det samtidig fremsatte forslag til lov om ændring af lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en

ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.), men der foreslås ingen ændringer på dette punkt.

Tingsskadekrav mv. i *kontrakt* er omfattet af hovedreglen i nr. 3, dvs. en frist på 10 år regnet fra forfaldstidspunktet, jf. § 2, stk. 1.

Til nr. 3

Bestemmelsen indebærer, at den absolute frist i andre tilfælde end dem, der er omfattet af nr. 1 og 2, er 10 år regnet fra begyndelsestidspunktet efter § 2.

Dette er i forhold til gældende ret ensbetydende med en ændring af den lange frist, jf. Danske Lov 5-14-4, fra 20 år regnet fra stiftelsestidspunktet til 10 år regnet fra forfaldstidspunktet.

Ved *entreprise- og rådgivningsaftaler inden for byggebranchen* vil der efter forslaget – i det omfang, reklamationsreglerne i AB 92, ABT 93 eller ABR 89 ikke finder anvendelse – gælde en absolut frist på 10 år regnet fra afleveringstidspunktet. I det omfang AB 92, ABT 93 eller ABR 89 vedtages, gælder en frist på 5 år, jf. dog lovforslagets § 26, stk. 2, om lovens ufravigelighed i tilfælde, hvor fordringshaveren er forbruger.

Ved *krav i henhold til aftaler om overdragelse af fast ejendom* vil der tilsvarende gælde en absolut frist på 10 år fra forfaldstidspunktet, hvilket ved krav i anledning af mangler vil sige overtagestidspunktet.

Er der tale om krav i anledning af *fejlagtig rådgivning*, vil der gælde en absolut frist på 10 år regnet fra misligholdelsestidspunktet, hvilket vil sige det tidspunkt, da fejlen begås, eller det fejlagtige råd gives.

Til §§ 4-14

Lovforslagets kapitel 4 indeholder regler om særlige forældelsesfrister og tillægsfrister for en række typer af fordringer, som ikke kan indpasses under den almindelige ordning med en forældelsesfrist på 3 år med mulighed for suspension kombineret med en absolut frist på som udgangspunkt 10 år, jf. lovforslagets § 3.

Det drejer sig om lønkrav (§ 4), krav, for hvilke der er tilvejebragt et særligt retsgrundlag (§ 5), lån og kreditter uden særligt retsgrundlag (§ 6), indlån i pengeinstitutter og lignende (§ 7), krav i det hele på løbende ydelse (§ 8), visse krav i værge- og fuldmagtsforhold (§§ 9 og 10), krav mod kautionister samt regreskrav (§§ 11 og 12), krav i anledning af strafbart forhold (§ 13) samt visse tilfælde, hvor der foreligger hindringer for afbrydelse af forældelsesfristen (§ 14).